

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯେତେବେଳେ ବି ସମୟ ମିଳୁଛି ଏକାନ୍ତରେ ବସି ସର୍ତ୍ତା ପ୍ରେମିକତାକୁ ମନେ ପକାଅ କାହିଁକି ନା ଯୋଗ ଦିଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମକୁ ବାବା ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମର କେଉଁ ବେଶାତିରପଣିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ୍?

ଉତ୍ତର:- କେତେକ ସନ୍ତାନ ବେଶାତିର ଭାବେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ବାବାଜୀଙ୍କର ହିଁ ଅଟୁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯୋଗ କରିବାର ମେହନତ କରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର ବାବାଜୀଙ୍କର ସମ୍ମୁତି ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବେଶାତିରପଣିଆ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ଯଦି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବ ତେବେ ତୁମ ଭିତରେ ସ୍ୱାସ୍ଥୀ ଖୁସି ରହିବ, କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିଘ୍ନ ଆସିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ବାନ୍ଧେଲୀ ଅରଥାତ୍ ବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ ମାତାମାନେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛନ୍ତି, ଦିନରାତି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମର ମଧ୍ୟ ନିରନ୍ତର ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା ଦରକାର ।

ଶୀତ:- ତକଦୀର ଜଗାକର ଆସି ହୁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି, ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ଅରଥାତ୍ ତୁମେ ଆତ୍ମମାନେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ, ବାବା ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତସ୍ଥିତିରେ । ଆତ୍ମାର ସ୍ଥିତିର ଶାନ୍ତ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସ୍ଥିତିର ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ନିବାସୀ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ନିବାସୀ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛୁ ମୁଁ ଆସୁନାହିଁ । ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ରୂପି ରଥରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏହା ମୋର ରଥ ଅଟେ । ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ ଯଦି ପଚାରିବ, ବାସ୍ତବରେ ପଚାରି ତ ପାରିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଧରିନିଅ ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଯାଇ ଯଦି କେହି ପଚାରିବ ତେବେ ସିଏ କହିବେ ଏହି ସୁକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ମୋର ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମୋର ଶରୀର ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ମୁଁ ଉଧାର ନେଇଛି କାହିଁକି ନା ମୋତେ ମଧ୍ୟ କରମଜନଦରୀୟର ଆଧାର ଦରକାର । ତେବେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ, ପତିତ-ପାବନ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସର୍ବ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରୁନାହାନ୍ତି । ସିଏ ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ଆସି ରାଜ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ରାଜକୁମାର ହୁଅନ୍ତି ତାପରେ ପୁଣି ମହାରାଜା ହୁଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ତ ରଚନାତାଙ୍କ ନିକଟରେ ହିଁ ଥିବ ନା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରଚନା କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ରଚୟିତା ବାବା ହିଁ ଆସି ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ, ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କର । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦିଅରା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସ୍ୱାଧୀନ ଅରଥାତ୍ ରଚନା ହୋଇଥାଏ । ନଚେତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେଉଁଠୁ ଆସିଲେ । ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା କେହି ଅଲଗା ନୁହଁନ୍ତି । ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକର ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ସାକାର ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ପୁଣି ଉପର ବାଲା ଅରଥାତ୍ ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସେହିପରି ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ କେଉଁଠି? ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୁଅନ୍ତି ପୁଣି ସେହିମାନେ ହିଁ ସାରା କଳ୍ପ ଋତୁ ଧର୍ମ ପରେ ଆସି ସଂଗମ ଯୁଗରେ ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚାରି ଭୁଜାଧାରୀ ରୂପରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ପ୍ରତ୍ନତ୍ତମାର୍ଗର ଚିହ୍ନ । ଭାରତରେ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ପ୍ରତ୍ନତ୍ତମାର୍ଗ ଚାଲିଆସୁଛି ସେଥିପାଇଁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଚାରିଟି ହାତ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ ଅଛନ୍ତି, ଏହି ସରସ୍ୱତୀ ପୋଷ୍ଟ କନ୍ୟା ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ପ୍ରକୃତ ନାମ ଲକ୍ଷ୍ମୀରାଜ ଥିଲା, ପରେ ବାବା ତାଙ୍କର ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ରଖିଲେ । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଲେ ଏବଂ ରାଧେଫୁଲ ନିଜର ସନ୍ତାନ କରିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ନାମ ସରସ୍ୱତୀ ରଖିଲେ । ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ଲୌକିକ ପିତା ନୁହଁନ୍ତି । ଏହି ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଲୌକିକ ପିତା ଅଲଗା ଅଲଗା ଥିଲେ । ଏବେ ସେମାନେ ନାହାନ୍ତି । ଶିବବାବା ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦିଅରା ପୋଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ, ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ମୁଖ କମଳ ଦିଅରା ତୁମକୁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ମାତା କୁହାଯାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି - ତୁମ୍ଭ ମାତା ପିତା ହମ୍ ବାଳକ୍ ତେରେ, ତୁମ୍ଭାରୀ କୃପା ସେ ଯୁଗ ଘନେରେ... । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଆସି ଏବେ ବାଳକ୍ ହେଉଛ । ଏସବୁକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ବ୍ରହ୍ମା କୌଣସି ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ନୁହଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ପିତା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ବରତମାନ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ ଜ୍ଞାନ ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ କାରଣ ସାଗର କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ନଦୀ ଅଟ । ସାଗରଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ନଦୀମାନଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ଅଛି । ତୁମେମାନେ ହେଲ ଜ୍ଞାନର ନଦୀ । କଲିକତାରେ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ନଦୀ ବହୁତ ବଡ଼, କାହିଁକି ନା ତାର ସାଗର ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ସେଠାରେ ବହୁତ ବଡ଼ ମେଳା ଲାଗିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ସାଗର ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ଦୁଇ ଜଣ ଏବେ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । ଏମାନେ ହେଲେ ଚୈତନ୍ୟ ସେମାନେ ହେଲେ ଜଡ଼ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ

ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରର ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବିଭାଗ । ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ, ତାହା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବିଭାଗ ଚାଲି ଆସିଛି । ସେଥିରେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ନାହିଁନତି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଆସି ଜ୍ଞାନ ସ୍ନାନ କରାଇ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ସଦଗତି କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ବେହରା ପିତାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵର୍ଗର ସୁଖର ଭାଗ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛୁ । ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ସତ୍ୟ ଚରେତା ଯୁଗରେ ପୂଜ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ । ଏବେ ଆମେ ପୂଜାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛୁ । ପୁଣି ଏବେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ଧରୁମକୁ ଆସିଲୁ ପୁଣି କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର ହେଲୁ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଏହିସବୁ କଥା ତୁମକୁ ବାବା ହିଁ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନଥିଲ । ୮୪ ଜନ୍ମ ତୁମେମାନେ ହିଁ ନେଉଛ । ଯେଉଁମାନେ ପରଥମେ ପରଥମେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସବୁ ଖାଦ ବାହାରିଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ ମେହନତ ରହିଛି । ଯଦିଓ କେତେକ ସନ୍ତାନ ଜ୍ଞାନରେ ବହୁତ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ ଦୁର୍ବଳ ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ମାତାମାନେ ବନ୍ଧନରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ମାତାମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ରାତି ଦିନ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମିଶିସାରିଛ । ତୁମକୁ ତ କୁହାଯାଉଛି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁହ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛ । ତୁମକୁ ମାୟାର ଚୋପାନ ବହୁତ ଆସୁଛି । ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ବହୁତ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉନାହିଁ । ତେଣୁ ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଭରତ ପଦ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ - ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ଆମକୁ ସ୍ଵର୍ଗର ବାଦଗାହୀ ମିଳିବ । ଯେପରି ସନ୍ତାନ ଗର୍ଭରୁ ବାହାରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥାଏ ସେହିପରି ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ଥିବା ମାତାମାନେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ଡାକିଥା'ନ୍ତି, ଶିବବାବା ମୋତେ ଏହି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କର । ଦିନ ରାତି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ବାବା ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେ ବେପରୁଆ ହୋଇଯାଇଛ । ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ମୁଁ ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ରାଜକୁମାର ହେବି । ଭିତରେ ଏହିଭଳି ସ୍ଵାଧୀନ ଖୁସି ରହିବା ଭରତ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ତେବେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ଖୁସି ଆସିବ । ଯଦି ଯୋଗ ନ କରିବ ତେବେ ଅଣନିଶ୍ଵାସୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେମାନେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗିଛ । ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଆସିଛି । ଏଠାରେ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ । ଯଦିଓ କେତେ ବି ଧନୀ ହୋଇଥାନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ତ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଅକାଳେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହିଭଳି ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେହି କେବେ ବି ରୋଗୀ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆସିଲେ ଆପେ ଆପେ ବସି ବସି ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ତାହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ସ୍ଵର୍ଗର କଥାକୁ କଳ୍ପନା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । କହିବେ, ସ୍ଵର୍ଗ କୁଆଡୁ ଆସିଲା । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ତ ସ୍ଵର୍ଗର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନେଉଛୁ । ସାରା ଖେଳ ବା ନାଟକ ଭାରତ ଉପରେ ହିଁ ଆଧାରିତ ହୋଇଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାବନ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର ହେଲୁ । ଏବେ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ଏହି ସ୍ଵର୍ଗର ଚକ୍ର ଘୁରାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଏହି କଥା ସବୁ ଶିବବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଶରୀର ରୂପି ରଥରେ ଆସିଛନ୍ତି, ବରତତମାନ ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସିଏ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଥିଲେ । ଯିଏକି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏବେ ପଡ଼ିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ପରବେଶ କରି ତୁମକୁ ଘୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ସନ୍ତାନ କରିଛି । ପୁଣି ତୁମକୁ ସ୍ଵର୍ଗର ରାଜଧାନୀର ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛି, ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗ୍ୟ ହେବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ରାଜତ୍ଵରେ ଆସିବେ । ଏଥିରେ ଚରିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଦରକାର । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା - ପବିତ୍ରତା । ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଅବଳା ଅରୁଆତ୍ ନାରୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି । କେଉଁଠି କେଉଁଠି ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟାଚାର ହୋଇଥାଏ । ବିକାର ପାଇଁ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ ଦୁଃଖୀ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମାତାମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ ହେବା କାରଣରୁ ଶକ୍ତିସେନାତ୍ମକ ନାମର ଗାୟନ ହେଉଛି, ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ । ଏବେ ତୁମେ କାମ ଅଗ୍ନିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗୋରା, ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଅଗ୍ନି ଉପରେ ବସିଛ । ଦ୍ଵାପରଯୁଗଠାରୁ ତୁମେମାନେ କାମ ଅଗ୍ନି ଉପରେ ବସି ଆସିଛ । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ବିକାରୀ କରିବାର ହାତଗଣ୍ଡି ବିକାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବାନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହେଲ ନିର୍ବିକାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ! ତୁମେ ସେହି ବିକାରୀ ହେବାର ତୁଳ୍ବକୁ ରଦ୍ଦ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଉଛ । କାମଚିତା ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତେ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଦ୍ଵାରା ପୁଣି ଗୋରା ହୋଇଯିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ନାରୀ ପୁରୁଷ ଏକାଠି ରୁହ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ବିକାରୀ ହେବୁ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ମୁଦି ମଧ୍ୟ ପିନ୍ଧାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପତି ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସୀତାମାନଙ୍କର ରାମ, ସିଏ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଏହା କୌଣସି ରଘୁପତି ରାଘବ ରାଜା ରାମଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ । ସିଏ ମଧ୍ୟ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ହିଁ ଏହି ପ୍ରାରବଧ ପାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ହାତରେ ହିଂସକ ବାଣ, ଧନୁ ତୀର ଆଦି ଦେଖାଇବା ଭୁଲ । ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦେବା ଭତିତ ନୁହେଁ । କେବଳ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ବୋଲି ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ, ଶିବବାବା ଏହି ରଥ ଦ୍ଵାରା ଆମକୁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ତାହା ହେଲା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତିଆରି ହୋଇଥିବା କଥା । ତା'ଦ୍ଵାରା କେହି ବି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସତ୍ୟ-ନାରାୟଣ କଥାର ଅର୍ଥ ହେଲା - ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା । ଅମରକଥା ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅମରପୁରୀକୁ ତ କେହି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ଚାଲିଥାଏ । ତିଜରୀ କଥା ଆତ୍ମାର ତୃତୀୟ ନେତ୍ରର କଥା ମାତାମାନେ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେବାର କଥା । ଏବେ ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି ତେଣୁ

ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଁ ତ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ମୋ ଭିତରେ ହିଁ ଜଞ୍ଜାନର ସଂସ୍କାର ଅଛି । ବରତ୍ତମାନ ତ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ତ କହି ଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଏହି ସବୁ ରୂପ ପାରଣ କରିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏସବୁ ଭୁଲ୍ କଥା, ଏହାକୁ ମିଥ୍ୟା ଅଭିମାନ, ମିଥ୍ୟା ଜଞ୍ଜାନ କୁହାଯାଏ । ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ବିନହୁ ସଦୃଶ ଅଟେ । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲ, ବରହମା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ । ଏବେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏଥିରେ ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, କୁହାଯାଏ ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ଚନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁରା ସମ୍ପଦତି ପାଇବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ଭୋଜନ ତିଆରି କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ରହୁ । ପରତ୍ତ୍ଵେକ କଥାରେ ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଦରକାର । ରୁଟି ବେଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ପରତ୍ତ୍ଵେକ କଥାରେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଆବଶ୍ୟକ । ଯେତେବେଳେ ବି ଫୁରସତ ମିଳୁଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । କାରଣ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ସତ୍ତ୍ଵପୁରଧାନ ହେବ । ଫ ଘଣ୍ଟା କରମ କରିବା ପାଇଁ ଛୁଟି ମିଳିଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ ଏକାନ୍ତରେ ଯାଇ ବସିବା ଉଚିତ୍, ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ଆଜି ନ ଶୁଣିଲେ କାଲି ଶୁଣିବେ । ବାବା ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ଆମେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଥିଲେ ଏବେ ପୁଣି ନରକବାସୀ ହୋଇ ଯାଇଛେ । ବାବା ଆସି ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଦେଖ ଆମ ପାଖକୁ ମୁସଲମାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଣ୍ଟରର ଦାୟାତ୍ଵ ନେଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଶିଖମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି, ଆଗକୁ ଗଲେ ଆହୁରି ବହୁତ ଆସିବେ । ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ସହଜଯୋଗ ଏବଂ ସହଜ ବରସା । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଗାୟନ ଅଛି, ଦାନ ଦେଲେ ଯାଇ ଗ୍ରହଣ ଛାଡ଼ିବ । ଏବେ ଭାରତ ଉପରେ ରାହୁର ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଛି । ଏହା ପରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ପରଥମେ ହୋଇଥାଏ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା । ତା ପରେ ଶୁକ୍ରର ଦଶା । ପୁରୁଷସ୍ଵର୍ଗୀଙ୍କ ଉପରେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା, ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ଵର୍ଗୀଙ୍କ ଉପରେ ଶୁକ୍ରର ଦଶା କୁହାଯିବ । ତା ପରେ ଦଶା କମି କମି ଯାଇଥାଏ । ସବୁଠାରୁ ଖରାପ ହେଲା ରାହୁ ଦଶା । ବୃହସ୍ପତି କୌଣସି ଗୁରୁ ନୁହେଁ । ଏହା ହେଲା ବୃକ୍ଷପତି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ରତ୍ନସିତା, ବାବାଙ୍କର ଦଶା । କାରଣ ବୃକ୍ଷପତି ବାବା ଆସିବା କାରଣରୁ ବୃହସ୍ପତି ଏବଂ ଶୁକ୍ରର ଦଶା ପଡ଼ିଥାଏ । ରାବଣ ଆସିବା ମାତ୍ରେ, ରାହୁର ଦଶା ପଡ଼ିଯାଇଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏବେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ପଡ଼ିଛି । ତୁମେମାନେ କେବଳ ବୃକ୍ଷପତିଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ପବିତ୍ର ହୁଅ, ବାସ୍ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ପରତ୍ତ୍ଵେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଦେହର ଅହଂକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉ, ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ମେହନତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ସତ୍ସମୁଗୀ ରାଜତ୍ଵର ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ନିଜର ଚାଲିଚଳଣ ବା ବ୍ୟବହାରକୁ ରାଜକୀୟ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ରତା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଚରଣ, ତେଣୁ ପବିତ୍ର ହେଲେ ଯାଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବା ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଭୋଲା ପଣିଆ ସହିତ ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ମାୟାକୁ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ କରୁଥିବା ଶକ୍ତି ସ୍ଵରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

କେବେ କେବେ ଭୋଲାପଣିଆ ବହୁତ ବଡ଼ କ୍ଷତି କରିଦେଇଥାଏ । ସରଳତାର ଗୁଣ ଭୋଲା ରୂପକୁ ପାରଣ କରିନିଏ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ଭୋଲା ହୁଅ ନାହିଁ ଯାହାକି କୌଣସି କଥାକୁ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସରଳତା ସହିତ ସମାହିତ କରିବାର ଶକ୍ତି ଏବଂ ସହନ କରିବାର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ଯେପରି ବାବା ଭୋଳାନାଥ ହେବା ସହିତ ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଭୋଲାପଣିଆ ସହିତ ଶକ୍ତି ସ୍ଵରୂପ ମଧ୍ୟ ହୁଅ ତେବେ ଯାଇ ମାୟାର ଗୋଲା ଅର୍ଥାତ୍ ତୋପ ମୁହଁରୁ ରକ୍ଷା ପାଇପାରିବ, ମାୟା ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନମସ୍କାର କରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ମୃତିର ପତାକା ଉଡାଅ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାର ପତାକା ଆପେ ଆପେ ଉଡିବାକୁ ଲାଗିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***